

Simplement

Un relat de: [eRIc](#)

En Francesc es va llevar com cada matí, tot preparant dues torrades amb mantega, intenta sintonitzar aquell ràdio vell que li dona tants maldecaps. Mentrestant la llet s'escalfa al microones. Els minuts semblen passar més ràpid quan tens poc temps. En Francesc es pren la llet a corre cuita, i com sempre, la segona torrada se l'ha d'acabar de menjar, mentre es posa l'americana, tot fent unes maniobres, que si més no, sempre li acaben sortint bé. Baixa corrents les escales. Agafa el cotxe que sempre li costa engegar, està massa fred. L'hivern no perdona, i menys en els dies que en Francesc té més pressa.

Enbús a la ronda per variar. Fent un exercici de prudència al mateix temps que de rapidesa, aconsegueix plantar-se davant de l'oficina, amb un minut de sobres. Es llavors quan un flash estrany i com subliminal li dispara un pensament espontàni.

Ja tenia programat dins el seu cap, amb qui s'hauria de trobar, com s'hauria de comportar amb cadascú. Del que parlarien i les conclusions que en treurien. I no era superdotat ni endevinava el futur. Era la seva vida rutinària, sense cap història ni emoció. Llavors va adonar-se que segurament tenia el lloc de treball i la vida que voldria molta gent. Però que en canvi, molta gent que no tenia aquesta vida, tenia el tipus de vida que voldria ell. Que a vegades no ho es tot, tenir-ho tot lligat, tenir una estabilitat laboral, una família tradicional i un gran status social.

En Francesc va veure que les imposicions socials, li havien impedit una cosa tant simple, com posar-se a pensar, si realment l'omplia aquella vida. Simplement la tenia, pq estava considerada una bona vida. Però per a qui? Tot seguit en Francesc va agafar la seva maleta, que havia deixat recolzada a la paret, al costat de la porta d'entrada a les instal.lacions, va obrir la porta i va entrar, tot aguantant-li a un altre treballador que just llavors també arribava.